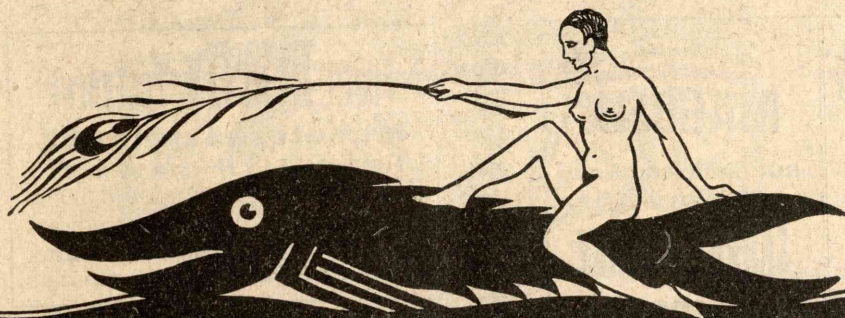

Illusztrált szám!

Illusztrált szám!

1. évf. 25. sz.
misoara, 1929 június 18

Ára: 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 50 Groschen
Bucarestben 25 lei, Prix France 2 fr. 50 cent

IKAVIAIR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMÁIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Strand

— Akvarell festmény —

Magy. Ált.
Gépgyár r.t.

MAGOSIX

autóinak romániai
vezérképviselője:

SKONDA GYÖRGY

Timișoara I.
Börze ucca 3-5.

(26)

Villanyberendezéseit, motor-, dy-
namó-mágnes, orvosi electromű
szereit és felvonót (Lift) gyorsan,
pontosan javít és tekeressel:

Goldsmann R.

(32)

Electrotechnikai vállalat
Belváros, Zápolya u. 4.

Fratii Györffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION
LUGOJ

izléses kivitelű nyomtatványokat
szállít pontos határidőre.

Folyóiratok és művek
nyomtatására berendezett mű-
intézet.

E lap hirdetései sikeresek!

Ki kicsoda?

Ezt az érdekes címet viseli az a lexi-
konszerű és sajtó alatt levő munka, mely
a közel jövőben jelenik meg és célja az,
hogy a bánági közélet szereplőit felvonul-
tassa. A könyv impozáns kiállításban, nagy
terjedelemben, lexikonszerű formában je-
lenik meg és a szervező munkák az egész
Bánát területén már megkezdődtek. A szer-
kesztőbizottság a könyvről az alábbi rész-
letes ismertetést közli:

Életrajzgyűjtemény a „Ki kicsoda?”
című sajtó alatt álló munka, melyben a
Bánág társadalmi, gazdasági és szellemi
életének minden számottevő tagja rövid
életrajzzal helyet foglal; éppen ezért

Kortörténelmi jelentősége van ennek
a modern szellemben megírt biográfiának.
Ember, karrier, vonulnak fel lapjain
olyan tárlásban, mely egyrészt lerögzíti
a társadalomban elfoglalt helyüket, más-
részt a mikroszkóp és a bonckés precizi-
tásával az értéküket is meghatározza;

Az emberek valódi értékét igyek-

szik meghatározni ez a grandiózus munka,
mely multa és autoritásra való tekintet
nélkül az objektivitás és az igazságos mér-
legelés gondos pontosságával állítja glédá-
ba a közélet tisztjeit és közkatonáit. Tehát

A lerögzített māt képviseli ez a
lexikon, mely nem száraz adatokkal, ha-
nem egyrészt preciz életrajzzal, másrészt
a közéleti és társadalmi jelentőség emberi
és szociális szempontból való érdek- és
befolyásmentes értékmeghatározásával va-
lóban nélkülözhetetlen kézikönyvet kreál,
melyből mindenki rögtön megtudja kortár-
sairól, hogy „ki kicsoda?”

Mindenki szerepel ebben a lexikon-
ban, aki a társadalomban és a közéletben
jelentősebb szerepet játszik, mert csak ilyen
feltétel mellett tud hivatásának hiánytala-
nul megfelelni.

Szerkesztőbizottság: Damó Jenő, a
mű szerkesztőjével az élen a legkitűnőbb
bánági írók, ujságírók és szakemberek
állítják össze ezt a hatalmas anyagot, mely
immár közel áll a befejezéshez és rövide-
sen a piacra dobja a legértékesebb és leg-
érdekesebb könyvek egyikét.

A „Ki kicsoda?” szerkesztősége:
Timișoara III., Holló-utca 27. sz. alatt van.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) Fabrica
Str Dumbrovei (Vadászerdeiu) 11

Folyószámla:
Romániában : Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár, Csehszlovákiában 3 c. kor.; Bécsben 50 gar.; 2 lira; 2'50 fr. frank; 50 p.

Előfizetési ára Romániában :

Egész évre	—	—	950 lei
Fél évre	—	—	480 lei
Negyed évre	—	—	240 lei
Jugoszláviában 1/4évre	100	dinár	
Csehszlovák.	"	40 c. kor.	
Ausztáriában	"	6 silling	
Németországban	"	3 márka	
Olaszországban	"	20 lira	

Magyarországon „ 9 pengő

Külf. előfizetések külföldi f. számlákra fizetendők be. Magyarországiak postán, utalványon küldhetik be.

Főszerkesztő :

IFJ. KUBÁN ENDRE

Felelős szerkesztő :

B E N G I T

Művészeti szerkesztő :

Gruber Kálmán és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Hasábmiliméterenként 2 lei Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A z i d e á l

Eredeti kézirat Pék Dezsőtől.

Bányainé hátradőlt a főtáblán és egy hosszuszáru szipkán keresztül hanyagon szivta cigarettáját.

A husz és harminc közötti Bányainé érdekes arcú és mindig csinos asszony volt, aki élt-halt a flirtért és éppen ezért sohasem riadt vissza egy bizonyos kacérságtól sem szavakban, sem modorban, sem viselkedésben. Most is, amint cigarettáját szivta, hanyagul egymásra vetette lábait, amelyeken megcsillogott a selyemharisnya. Gömbölyű térdei teljesen kilátszottak ruhája alól, amely alatt combjainak kíváncsan vastagodó és selyem fehérneműbe vesző körvonalai derengtek.

A nők bosszankodó, félig megvető, félig gunyos pillantással fordították el tekintetüket, a férfiak pillantásai ellenben, mintegy parancszoára mind odaszegződtek.

Csak egy idősebb, őszhajú, de feketére festett bajszú ur folytatta hangosan megkezdett témáját.

— És mindnyájan, még a leggyakorlatiasabbak vagy érzékeny gondolkodó emberek

is egy ideális szerelmünk képét hordjuk szívünkben, amely ott lappang, ott kísért és időnkint megmutatja magát előttünk.

A jelenlevő hölgyek kétkedve mosolyogtak, Bányainé leeresztette fölhúzott térdét és előrehajolt, hogy cigarettájáról leverje a hamut a tőle pár lépésnyire álló kis asztalkán lévő hamutartóba. Laza estélyi ruhája alatt, a testéből elálló selyem kombiné puha fészkében látható lett két ovális alaku, kupként testéből előreugró meztelen halom, amelyek kissé párnásak voltak úgy, hogy egészen összebugtak.

Egy kifogástalan eleganciával öltözött fiatalember, aki eddig blazirtan böngészett egy a szalonzasztalra dobott folyóiratot, most megszólalt.

— Teljesen igaza van... Mindanyunknak van ideálunk, sőt, ez tartja bennünk a nők iránti tiszteletérzést, ha nem lenne meg bennünk ennek az egynek fanatikus, de tudatalatti rajongása, talán nem is lennének már

ránk semmiféle hatással.

Mindenki Végh Elemér felé nézett, a nők által körülrajongott elegáns világfira, de akinek az volt a hite, hogy még soha, senkit sem hallgatott meg.

— Én magam is ... — folytatta az, észre sem véve a nagy érdeklődést, de itt hirtelen elhallgatott, levette és megtörölte monokliját, azután úgy tett, mintha semmit sem mondott volna, de ez egyszer nem lehetett az asszonyokkal birni, egyhangulag követelték:

— El kell mesélnie, el kell mondania, ki volt az ön ideálja!

Végh Elemér halvány mosollyal intette csendre kezeivel a nagy hangon követelőzőket és mikor csend lett, beszélni kezdett.

— Elmesélni? Nem bánom. Mindenekelőtt azonban meg kell jegyezmem, az én ideálom nem képzeletbeli lény, valaki, akit egyszer megpillantunk egy páholyban, egy a szomszéd szinpárról éppen induló vonatokban, egy névtelen és ismeretlen fény-

képen, nem. Az én ideálo-
mat ismerem, beszéltem vele.

Az öreg ur tiltakozott.

— Akkor nem igazi ideál!

— Dehogyan nem. Várja meg
csak a végét!

Es mesélni kezdett.

„Emlékeznek mindnyájan
az infláció idejére, amikor
Bécsben olyan kevés volt a
pénz. Nos én abban az idő-
ben fönn voltam a császárvá-
rosban és tekintve, hogy
a fizetésem angol fontban
kaptam, hát meglehetősen jól
ment dolgom. Bécs ebben
az időben elegáns volt és
mindenféle jóval kecsegtetett,
akár egy öreg kokott. Azt a
nyomoruságot, amely ez alatt
a fényes álarc alatt volt, ide-
gen nem nagyon vette észre.

Egy este, souper után, haza
felé igyekeztem. Kedvtelen és
unotthangulatban voltam. Nem
volt kedvem lefeküdni. Meg-
álltam az uccán és gondol-
kodtam, hova lehetne menni.
Egy bárba? A klubba? Már
éppen e két eshetőség kö-
zött akartam választani, ami-
kor egy leány jött velem
szemben, egész fiatal, alig
tizennyolcéves leány. Szőke,
kedves pofikájú, karcsu de
nem csontos, hanem párnás
kis baba, kissé kopottan, de
elegánsan és csinosan öltöz-
ködve.

Egy vele való kis kaland
tetszett volna nekem. Meg-
szólítottam tehát. Éjszaka
volt már. Ő valószínűleg éhes,
talán lakása sem igen volt,
így hát nem sokáig vonako-
dott... és talán hihetetlenül
fog hangzani, de ez a kis
igénytelen, talán csak az éh-
ségtől karjaim közé kergetett
szőke leány volt a legcsodá-
latosabb nő, aki valaha az
enyém volt. Arra is gondol-
tam akkor, hogy örökre ma-
gamnál tartom és nem is tu-
dom, miért nem tettem meg.
Elment és amikor becsukó-

dott mögötte az ajtó, tudtam,
többé sohasem látom viszont.
Soha... és még sem felejtet-
tem el, nem tudom elfelejteni.
És így talán, mert nem talál-
koztunk többé, ideálom lett...“
— fejezte be elbeszélését.

Az öreg ur pedig megnyu-
godva, helyeslőleg bólogatott.

Az egyik asszony odahajolt
Bányainéhoz és Végh Elemér
felé kacintva, aki mozdulat-
lanul komoly meghatottsággal
a semmibe révedezve ült
helyén, sugta a fülébe:

— Ugy látszik, mégsem
olyan megközelíthetetlen...

Bányainé ismét egymásra
kapta a térdeit, hogy a je-
lenlevő urak nemcsak kom-
binéja csipkéjének, de selyem
nadrágjának színét is ked-
vükre megállapíthatták és egy
cigarettát dugva karcsu ujjai-
val a hosszú szipkába, fölé-
nyesen dőlt vissza a fotel
támlájának.

— Ugy látszik... de csak
az alkalom női számára...

Gunyosan nézett végig a
többi asszonyokon, akik meg-
pillantva frivolul egymásra
kapott térdeit, újból elfordítot-
ták tüntetőleg a tekintetüket.

AKARATA ELLENÉRE FÉRJ

— Rendkívül humoros szatíra. Olaszból fordította. Sipos Sándor —

I.

Alfredó Manzoni tréfás természet
volt, a szelleme, mozgékony, egész-
séges, kellemes külseje nagy hatá-
sokat gyakorolt a nőkre. Szerény
évjáradéka biztosította neki, hogy
kellemesen és teljesen céltalanul
élhessen és olyan mértékben él-
vezte a létet, mely hosszú életet ga-
rantált... De ha valaki ráterelte
beszédjét a házasságra, elnémult
és ahogy a kínaiak mondani szok-
ták, fálnak fordította a fejét.

Jaj annak, aki azzal jött, hogy:
Nos, Alfredo, mikor nősülsz meg?
Vagy csupán csak: Bocsanát, ön
nős? Ilyen és hasonló érdeklődé-
sekre düh-kitörésekkel és mázsás
gorombaságokkal válaszolt.

És mégis feleséghez jutott ez az
ember! A világ legkülönösebb és
legkomikusabb módján.

Amidőn az esti alkonyat egyik
romantikus órájában sétálni ment,
nem minden félelem nélkül vette
észre, hogy egy elegáns magánfo-
gat lépten-nyomon követi. Mint
minden boldog embert, őt is ki-
mondott félelem szállta meg, ha
rablótámadásra, vagy gyilkosságra
gondolt.

Megfordult és visszafelé sietett,
de a kocsi csakhamar utólérte;
Alfredo nyíltan mondván, el akart
szökni. Ekkor látta, hogy a titok-
zatos kocsi megállt, egy elegáns
utruhás hölgy szállt ki és egyene-
sen feléje sietett. Alfredo megle-

petten megállt. Kétségen kívül a
hölgy — elég merész volt meg-
állapítani, hogy veszedelmesen
szép, — feléje jött és barátság-
osan megmosolyogta. A jelenet szo-
katlansága, a titokzatos kocsi a
lakájával az ajtónál, mindez erősen
nyugtalanította Alfredót, de miután
nagyon szerelte a szép nemet,
uralkodott magán és kalapját ke-
zében tartva fordult a bájos ismer-
etlenhez.

— Bocsanát, nagyságos asszony,
kiván tőlem valamit? Vagy csak
tévedés?

— Nem — válaszolta a hölgy
lihegve és izgatottan — feltétlenül
beszélnem kell önnel.

Alfred körülnézett és mérlegelte,
hogy nem-e lenne jobb mégis
meglépni. De azután elszégyelte
magát a nemtelen gondolat miatt
és egy gipszszobor merev mosolyá-
val kérdezte:

Kihez van szerencsém...?

— Landi Corvisieri bárónőhöz...
ön dottore Manzoni?

— Nagyon helyes... Alfredo
Manzoni...

— Lenne olyan kegyes a ko-
csimba szállni? Mindent meg
kivánok magyarázni önnek. Ga-
vallér külseje van, nem fogja tud-
ni megtagadni kérelmemet és meg
fog hallgatni.

Minden további nélkül vissza-
ment a kocsinhoz és barátunk kö-
vette.

II.

— Tehát, doktor, — kezdte az asszony, alig, hogy helyet foglaltak és a kocsi megindult, — van egy nagybácsim Amerikában. Multimilliomos és engem nevezett ki egyetemes örökösének. Azonkívül fejedelmi járadékot fizet. Ez a nagybácsi nagyon vallásos. Tudja, hogy férjnél vagyok és még hozzá egy férfi, aki a megszólalásig hasonlít önhöz. Ez a férfi azonban egy gazember, egy rettenetes csirkefogó...

— ...és hasonlít hozzám? — vágott közbe Alfredo megütközve.

— A tévesztésig — válaszolt mosolyogva a bárónő. Ez a fickó becsapott. Elváltam tőle. Meg fog érteni!

— Csakhogy ha nem lennék indiszkrét, mi köze ennek az...

— A személyéhez? Várjon csak. Tehát én elvált asszony vagyok. Nagybácsim azonban, aki ismeri férjemet a fényképekről, meg fog engem látogatni, és ha isten ments, megtudja, hogy én elvált asszony vagyok, megfosztana az évjáradéktól és az örökségtől. Ön egyedül képes engem megmenteni. Egy hónap óta nyomozok ön után. Tegye meg nekem a szívességet, mely engem ön iránt... mit is csinálna? ...nos, igen, lekötelezne.

— Igen, de miképpen lehetek segítségére?

— Pár napig ön játsza majd a férjet.

Szegény Alfredo levegő után kapkodott. Már csupán a szó „férj” elkésztette.

— Doktor, önnek nem szabad nemet mondania — kérlette kezeit tördelve a nő. — Az aranyos jó-módból koldusbotra kerülök. Vendégszereplése rövid lesz, mert nagybácsim egy hétnél tovább nem szándékszik maradni.

Az asszony olyan meghatóan tudott beszélni, hogy Alfredo elzárkózott szívét felnyitotta a rokonszenven.

— Jó, bárónő, átveszem a szerepet. Bár gyűlölöm a házaseletet szívem legmélyéből, de ha csupán egy rövid vendégszereplésről van szó, elfogadom.

— Ó, ön nem valami udvarias. Vén madárijesztő vagyok tán? — viszonzá a fiatal asszony kissé mogbántva. — Másokat ezzel az ajánlatommal boldoggá tennék.

— Nem, nem, értsen meg jól bárónő, ha önnel egy szalonban találkoztam volna, egy bálterem-

ben, vagy társaskiránduláson, úgy az ön bája annyira elragadott volna engem, hogy az ön kedvéért egy oroszlának, aki az enni-valója felett elszundikált, kitéptem volna egy szőrt a pofaszakállából, vagy elszabadult léghajó kötelébe kapaszkodtam volna, de a „férj”, már maga a jelzés is megborzosgatta. Most mondja el, mi lesz a teendőm?

Az asszony megfogta a kezét.

— Köszönöm! Palotámban már fenn van tartva lakosztálya, az enyéim mellett összes holmijaival hozzámhurcolódik és együtt lakunk mint két... jó pajtás. Ha a nagybácsi jön, elmegy velem az állomásra, szi élyesen átöleli és hizeleg neki. Természetesen erre az időre Landi báró a neve.

— És ha most a férje...

— Ne aggódjon. Férjem az északi sarkon van jelenleg. És újra megnősült.

— Pompás!

III.

Alfredo részére fényes élet kezdődött. Soha nem szenvedett pénzhányban, mert ez a nő hatezer dollár havi járadékot kapott és keleti fényezésben élt. Alfredo lakosztálya direkte fantasztikusan volt berendezve, leirhatatlan kényelemmel. Kitalálták még a gondolatjait is.

Alfredo a... feleségét reggel, délben és este látta, ha együtt mentek a színházba, vagy más felé szórakozni.

A kis ebédülőben, melyet egy kandalló kellemesen átmelegített, Alfredo élvezetes órákat töltött. A bárónő szakácsa valóságos mesterműveket küldött neki fel, melyeknek láttán a házassággyűlölő férfi előítéletei érzékeny gyengédségbe mentek át. Idővel a bárónő annyira rakoncátlan lett, hogy Alfredo sokszor elfelejtette, hogy csak ál-férj és galantériákat engedett meg magának.

— Na, na! — kiáltotta a bárónő nevetve — látszólag a szerelmes férjet kívánja játszani.

A férj szó elegendő volt ahhoz, hogy elöltsa barátunk tüzet.

Végre elérkezett a nap, amidőn a nagybácsinak meg kellett érkeznie. Egy hosszú rádiótelegrám jelentette jöttét.

— Végre! — kiáltott a bárónő, amidőn megmutatta Alfrednek. —

Jön a nagybácsi, pár nap múlva újra a maga ura lehet.

Alfredo nem lelkesedett emiatt. Ugy megszokta a gyengéd együttlétet, hogy a fenyegető válás érzékenyen érintette.

— Fel fog lélegzeni, ha nehéz kötelességei alól felszabadul.

— Drága barátnőm, ne tölözzünk. A házasságot gyűlölöm, de nem önt. Sőt már most jelzem, hogy mihelyt befejeződött ez a komédia, életre-halálra fogok önnek udvarolni.

— Hohó, uram és parancsolóm. Ön olyan unalmasnak mutatkozott, annyira feltűntette az áldozati bárány szerepét, hogy sértőnek találtam. Elkészt.

IV.

Elmentek a nagybácsiórt.

Az öreg olasz tulzottan amerikai lett.

— Mit, még mindig nincs trónörökösötök? Két évig még időt engedek, hogy a világra hozzátok. Jaj nektek, ha akkor sem lesz.

Alfredora ráismert a fényképről. Rögtön szimpatizált vele. Egy napon megkérdezte:

— Mit szoktál csinálni egész nap?

Alfredo egészen elvörösödött zavarában.

— Semmit!

A nagybácsi kihuzta a csek-könyvét.

— Átveszed képviselőmet Olaszország számára. Itt van tízezer dollár, hogy egy tisztességes irodát nyithass. A teendői utasításokat még megkapod. Egyelőre vedd.

Odaadta a csekket. Alfredo átvette és gépiesen zsebre vágta. Szakadékmély gyávaság fogta el a végzetes papir láttán. Átölelte a provizórikus nagybácsit. Ekkor jelent meg a bárónő.

— Brávó! Milyen megható családi jelenet! Ez tetszik nekem!

Este, midőn a két komédiás egyedül volt, Alfredo előhuzta melancholikusan a csekket és oda nyújtotta a bárónőnek.

— Vegye drága barátnőm, az öné.

— Mi ez? Egy csekk, amit nagybácsim önnek ajándékozott?

— Nagyon helyes.

— Nekem ajándékozta, mi közőm hozzá? Férjem üzleti dolgai után nem érdeklődöm.

A primadonna kocsija

— Írta: Illy János. —

I.

A kis Beke Tóni, a napos, mikor a tanár ur elhagyta az osztályt, kifeszítette az ablaktáblákat a májusi napsütésbe. Odakünn a május muzsikált illatos, virágszagu orgonáján. Latin óra alatt sűrű cseppekben megeredt az eső és rakoncátlanul dübörgő csattogással verte az ablakokat. Korody tanár ur is felnézett egy pillanatra az ablakokra, amelyen siró rohanással hullottak le a siető vizpatakok.

De az óra vége felé szelid lanyhulással csendesült az eső. Már a nap is kidugta sárgán nevető fejét a felhők fölött. Korody tanár ur fogta a kopott táblájú nagy osztálykönyvet és kicsoszogott az osztályból.

Lányi Pista előresurrant a dobogóra. A két kezét körültölcsérelte a szája körül.

— Pszt. Gyerekek! Figyelem!... Mielőtt még Bokor bejönne... Ide hallgassatok! Mindnyájan ott legyünk ma este a színházban. Sárdy Piri jutalomjátékául a „Titokzatos hercegnőt” fogják játszani!... Tavaly az a) osztály vitte el a pálmát, ők fogták ki a primadonna kocsijából a lovakat! Az idén ne hagyjuk cserben a b)-t! Gyerekek mindnyájan ott legyünk és ha kell, ököllel verekedjük ki magunknak a helyet elől, mindjárt a kis kapu mellett, aztán, a kocsinál, hogy mink legyünk a győztesek... Aki gyáva, az maradjon otthon! Csak a bátrak, a férfiak jöjjenek el...

Nehezen múlt el aznap az algebra óra. Bokor tanár ur szigorú, sárga arca sehogy sem akart aznap felderülni.

— Az orgonák diadalmas illatukkal betöltötték a tantermet. Bokor tanár ur a tábla mellől, a vaskos, kegyetlen betűszámok kietlen birodalmából odaemelte sárga arcát a rakoncátlan orgonák felé. A hangja rekedt, szárazon futott végig a kis diákszíveken:

— Holnapra mindenki kivétel nélkül készüljön el, mert nagy felletetés lesz! Jó lesz tanulni!

Sűrű nagy szempillája alól fenyegetően sötétedett felénk tekintete. Mikor kiment egy darabig, szótlanul

ültünk helyünkön. Csak Beke Tóni nyitotta újra ki az ablakot és beengedte az édes orgonailatot, akkor szabadultunk fel a lidércnyomás alól.

Lányi Pista újra felállt a dobogóra. A hangja végigsuhant az osztályon, mint az illatos tavaszi szellő:

— Nos, tehát határozzát!

— Mindnyájan ott leszünk!

II.

Estére ott voltunk valamennyien a kis kapunál. Csak egy pár tandíjmentes tanuló féltette a bőrét. Az előadásnak vége volt odabent. Zuhogó tapsvihár csattogott.

A primadonna mosolygó, boldog arca megjelent a kis kapuban. A karján hatalmas virágcsokor. A szemé tüzelően felfénylött, mikor meglátott minket. Ah, igen, számára ez egy megszokott program volt. Ennek az estének egyik kedves, mindig visszatérő emléke...

Az egyik fiú közülünk beszédet mondott és virágcsokrot nyújtott át. Sárdi Piri olvadékon, könnyes mosollyal vette át a virágcsokrot. Én valahogy odafértem egész közel hozzá. A tekintete egyszer csak megakadt rajtam. A szemében elaludt a mosoly és valami komoly kis szomorúság gyult ki helyette. A mellette álló bárónak hirtelen megfogta a karját.

— Nézzé csak, kire hasonlít. Egy kis öcsém volt... Tízéves korában belefutott a Tiszába fürdés közben!... Mintha csak annak az arcát látnám.

A retiküljéből apró kis fehér keszkenőt halászott ki. Megtörülte szemét, aztán lehajolt hozzám és megcsókolta kipirult, égő arcomat.

Már el is tűnt a Központi nagy forgó ajtajában. Én csak álltam ott az éjszakában, forró, parázsló arcomon a primadonna csókjával. Édes büszkeségemben nem tudtam mit kezdeni vele. Azon az éjjel nem tudtam aludni egy szikrát sem. Tüzes katlaná vált számomra az ágy. A primadonna csókja égett az arcomon! Nyugtalanul hánykolódtam ide-oda az ágyamon. A sötétben a primadonna hófehér testét láttam kirajzolódní. Reggel karikás szemekkel ébredtem...

Bokor tanár ur cvikkere fenyegetően villant meg az orra nyergén.

— Jöjjön ki...

Hatvan kicsi diákszív most rémült, sápadt várakozásban, mind csak azt dobogta: Vajjon ki jöjjön most ki?

— Jöjjön ki a primadonna öcsse.

Lesujtva ültem a helyemen. Bokor tanár ur tehát mindent tud. A primadonna csókját, az édes májusi éjszaka minden csodás káprázatát elmondta neki valaki! Mint egy szomorú nagy kolonc, úgy mozdultam meg piros fejvel a padomban. Felálltam és kifelé indultam.

Az osztály a kötelességszerű határába csapott. Bokor tanár ur összevonta szemöldökét és úgy kiáltott csendet! A keze felemelkedett a levegőbe és az én égő arcomon egy hatalmas pofon csattant el. A nagy lendületben, amellyel Bokor tanár kiosztotta nekem a pofont, kihullott a kabátja zsebéből egy halom mindenféle írás, papír. Valamit meg kellett mentenem a rámszakadt harag rettenetes viharából. Lehajoltam és szedegtettem a tanár papirosait.

A szétszórta mindenféle gyűrött papír közül egyre rátévedt a kezem. Lehetetlen volt nem észrevennem. Egy levelezőlap. Rajta nevető, parázsos női arc. Sárdy Piri arcképe. Külön felnyujtottam a tanár urnak Hosszu, mély pirosság csapott át az arcán.

Óra után elfogott a folyosón. Megsimogatta arcomat. A hangja szelíden zsongott. Még sohasém hallottam tőle ilyen halk, muzsikás hangot.

— Máskor ne mászkálj este... holmi primadonnák körül. Te tanuló, különben derék fiú vagy... No, isten áldjon...

Kihajolt a folyosó nyitott ajtaján és mélyet szivott az orgona friss illatából...

Izléses levélpapírt és borítékot

lapunk nyomdája legolcsóbban készit.

Levelezőlapon is megrendelhető

Granatir

Műkelmefestő és vegytisztító intézete

Király-utca 101. — Fiók: III. Bul. Carol No. 6., II. Str. Trei Crai No. 10.

Piros narancsok

Eredeti kézirat. Írta: Malonyai Oszkár.

Narancsokat árult, nedves héju illatos narancsokat.

Pirosak voltak és kíváncsiak. És kíváncsi volt ő is, Fiametta, a maga fiatalságával, üdeségével. Ifju vonalai átdomborodtak a ruhán, hívóan, csábítón...

Azon a hidon ült, mely szemben van a Sójakok hidjával, s mely levezet a Riva dei Schiavonira.

Erről a hidról nézte, nézte nap-hosszat, hogy kergetik egymást a vaporettek s hogy suhan végig a kékes-zöld lagunán a sok karcsu gondola.

Pirosak voltak a narancsok és kíváncsiak.

Fiametta is kíváncsi volt a férfiak számára az ő hamvas, üde, fiatal testével és lázas, barna gyermekarcával. A lelke fiatal volt még, ábrándos és a teste tiszta. De a szemeiben már ott villogott a dél szenvedélyének mámoros sejtelve. A teste fiatal volt még, de a buja szenvedélyek kéjes hajnalhasadása már szűzies bájjal pirult az arcán.

A gondolasok a traghetto körül pajkosan és kacintgatva mosolyogtak feléje és csintalan barcarolékkal ostromolták fakadó aszszonyiasságát. Próbálták szunynyadó érzékiségét felébresztetni, hogy valamely eszeveszett, lázas megfélejtkezés órájában egyikük prédájává legyen. Fiametta pedig ábrándosan nézte az egymást kergető vaporetteket, a suhanó gondolókat, az aranyderűben mosolygó kék eget és azt a sok forestieri, akik eljöttek bámulni a Sójakok hidját és akik a Ponte dei Sospiri helyett őt nézték, az ő fiatal alakját, ragyogó, komoly gyermekarcát, az ő égőpiros narancsait. Egy ilyen forestieri, — szép, karcsu, akár a cédrus, az ajka fölött hamisan kacérkodó fekete bajusz, a szenvedélyes szemeiben valami igézetesen lobogó láng — egy ilyen forestieri hátat fordított a Sójakok hidjának és vágyóan, lusta, kéjes elnyúlással odalépett Fiamettához. Vonzotta, magához ragadta ez a sok bűnös vérkeringés a fiatal idomokban, e leány fénylő, nagy boszorkányszemei és a bensejében háborgó kalandor férfivér...

Mikor a kutató, meleg tekintetük találkozott, a leány szívében teljessé lett az érettség asszonyi hajnalhasadása. Mintha az ölében egy bimbó fakadt volna föl. Mint-

ha a szerelmes szemei előtt ezer csillag fénye reszketett volna. Mint-ha a laguna bujálkodó csobogása, a della Salute harangkongása, a gondolák füledt, érzéki éneke valami bűbajos nászi dallá vegyült volna egybe. Ezer vágyatcsiklandó tavaszknak kéjes rügybontását érezte a kis, még csak alig formákba szökött, selyemtapintásu kebleiben.

Az idegen, tüzes, lázas ifju, akinek teste szép volt és karcsu, akár a cédrus, e tüneményes, érzéket felhabzsoló leányka láttára állatias vágyódásban megremegett. Mint-ha valami erotikus festményt látott volna Michel Angello ecsetéből. Odalépett, kifeszítve termetét a benne fakadó láva csiklandós birizgálásától, Fiamettához és egy piros narancsot vett a kezébe, közben keze surolta a lány formás keblének lágy lankába hanyatló vonalait. Szemei mohón, falánkan, kérően keresték a leány tekintetét.

És a szemek lángolón beszéltek:

— Te szép vagy, a tested akarom!

— Signore...

— Bűbajos vagy, a bőröd mint a bársony!

— Ma, prego...

— Imádlak... add magad nekem...

Fiametta arca piros lett, mint a narancs, melyet kezében tartott az idegen.

A forestieri, akinek teste szép volt és karcsu, mint a hajlékony párdúcé, egy aranyat adott neki.

Fiametta visszaadta neki az aranyat, de a remegő, izmos férfikézben felejtette a kezét... És erre a puha, meleg érintésre két forró, fojtó, vonagló láng csapott össze. És most már beszéltek is egymással. És nem látták többé a narancsok vérpiros mosolyát és nem hallották a laguna bujálkodó csobogását és hiába kongott kacéran a della Salute harangja és hiába trágárkodtak gunyos barcarolékkal az irigy, féltékeny gondolasok.

Milyen édes volt azokon a csodás, velencei estéken egy gondolában szerelmesen ringatózni vele. Messze, messze kirándultak, egymás vonagló szájába csókolódzva egész Muranóig. És midőn fehér, álmokat rejtő éjszakákon a temető mellett suhant a gondola, ők örök boldogságról ábrándoztak.

A tenger buján reszketett a hold-sugár finom csókjától. Egy kis

szigeten kötöttek ki. A zöld fűben állva, ledobáltak minden felesleges, lebilincselő öltözetüket és kéjben vonagolva leestek a puha, tapadós földre, a férfi a most már asszonnyá lett fiatal testre. Fiametta formás, kis csipője rácsavarodott a férfira.

A testük tele volt kéjjel, de a kéjek elröplenek. És jött a nap, hogy a szép, karcsu idegennek el kellett hagynia a lagunák városát.

A Márk téren tovább szerelmeskedtek a meleg, törékeny galambok.

A dogek palotájának himzett csipkefalán kéjesen csillogott továbbra is a napsugár. Santa Barbara kék szemei továbbra is szeliden epedtek a fojtó szerelem után. De ő elulazott... és nem jön vissza csak tavasszal.

Csak tavasszal!...

És Fiametta ott árulta a narancsokat azon a hidon, mely szemben van a Sójakok hidjával. A narancsok pirosak voltak és kíváncsiak, de Fiametta arcán nem pirult többé a hamvasüde fiatalság. Rügybontó szerelmes sejtelen után lobogó, emésztő szenvedély pusztította. Milyen sivár lett minden, amióta nem simulhat a testéhez és nem érezheti a bajusz-nak huncutkodó csiklاندozását csöpp száján.

Narancsokat árult, nedves héju, illatos narancsokat... és jött a tavasz. A narancsok pirosak voltak, de Fiametta arca halvány. És ő ott ült a hidon és várta a forestieri, aki karcsu volt és tüzes, akár a parázs. És a Hotel Danieli nagy kapujából kilép két alak. Egy férfi, akinek ajka felett hamisan kacérkodik a kis, fekete bajusz. És karján egy csinos nő, akinek arca sugárzik a boldogságtól. És amikor a férfi és a nő odaér a hidra, melyről Fiametta ábrándosan nézte az egymást kergető vaporetteket, felkapta a fejét, torka összeszorult, szeme előtt elborult a világ és egész hosszában rávágódott a piros narancsokra...

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoni

órás és ékszerésznél

Timisoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse)

Tehén a bärban.

Irta: Ifj. Kubán Endre.

Igazán éremlyitő látvány volt. Ott ültem éppen a hátuk mögött. Egy nagy társaságban voltam és az egyik hölgy mutatta őket. Így lettem figyelmes rájuk.

A bär egyik gondosan feldiszipított, virágokkal ellepett páholyában ültek. Pezsgőt ittak. Az asztalon feldöntött poharak, szétszórt virágok már eleve elárulták, hogy tullépték jócskán a mértékletesség határait. Ittasak voltak.

Az első pillanatra meg lehetett állapítani róluik, hogy ritkán járnak ilyen helyekre. Feszélyezve érezték magukat. Jóllehet az alkohol gőze lázadozott bennük, mégsem tudták letenni a kispolgári meghatódottságot és azt a megmagyarázhatatlan zavart, mely elfogja őket valahányszor kiruccanásuk közben észreveszik, hogy nézik őket. Ilyenkor igyekezzenek elfogulatlanul viselkedni, ami hallatlanul félszegnek tűnteti fel őket.

Hárman voltak. Nem francia vigjátékokból, jól ismert háromszög, a férj tekintélyes aggancsokkal a homlokán, kikapós asszonyka és végül a háziarát. Ő nem, két jóbarát volt és egy csunya leány, akiknek már erősen megártott a pezsgő. Bizonyára a háziasszonynak volt az egyetlen gyermeke, aki megbízott a vaságyukban alvó szobaurukban és elengedte a nyárimoziba a lányt, aki azután a szabadsággal visszaélve, a bärba hozta. A leány nem volt határozottan csunya. Olyan se nem szép, se nem csunya arcu. Amikor ült, egészen elfogadhatónak látszott. A baj az volt, hogy a szesz erősen dolgozott benne és minduntalan felugrált a helyéről és ilyenkor látni lehetett két, erősen teit emlőjét. A keblei még egy hét gyermekes parasztasszonynak, aki maga szoptatja a gyermekeit, is becsületére váltak volna. Hát még egy husz esztendőslánynak!

Az egyik férfi, a don juán, enyhén szólva, idősnek látszott. Kopasz fején már csak egy pár szál haj volt és azok is szomoruan lézengtek ide-oda tarkóján. Kieleti arcán büszke öntudat ragyog, láthatólag hiu az új hóditására. Barátja jelentéktelen fiatalember, huszonöt év körüli, aki csak most kezd belekóstolni a mondain életbe barátja jóvoltából.

A pincér, aki lenézőleg mosolyog rajtuk, odalép hozzájuk és megtölti a poharakat. Közben óvatosan a vödörbe tölti az üvegtartalmának nagy részét, azután tovább áll. Koccintanak. A poharak megállnak a levegőben. A kopasz beszél. Bru-

dert isznak. Utána csókolódnak. A lány minden szégyenkezés nélkül mosolyogva feláll és ügyetlenül oda-csucsortítja száját a férfinek. A két gyászos kebel hullámozásba jön. Irtozáis. Én, a férfi helyében szégyeném magam. Az hóditó kakas módjára kifeszíti a mellét. Ujból koccintanak, megint isznak. Az ivás végén csók. Azt a megfigyelést tettem, hogy a fiatalabb egyáltalán nem re-flektál csókra. Biztosan jobb izlése van. Bár az is lehetséges, hogy nem óhajt konkurenciát barátjával.

Őt pezsgő már megtette kötelességét. Az elhomályosult szemek, reszkető kezek, a mondat közepén abban hagyott beszéd szolgálnak tanubizonyságul az alkohol-mámor mellett. Részegek.

A kopasz a legjózanabb. Táncolni akar. A lányt karjánál fogva felemeli a székre és kiráncigálja a parkettre. Durván, erőszakosan taszigálja. Táncolnak. A keblek hullámozása most már viharossá válik. A nő, két borzalmasan vastag lába meginog a parketten, de azután győzelmesen tovább siklik. Az egész nő abnormalisan kövér. Ma, amikor a soványság, a deszkavonal jóformán orgiáját üli, ez a fiatal teremtés nyolcvan kiló körül van. Még a szemnek is rossz volt nézni ezt a táncot. És a nő, amikor az alkohol tiszta gőze juttat neki egy-egy tiszta gondolatot, ezt érzi és ilyenkor kinosan mosolyog. Szánja saját magát. Szégyenli kövérségét. Ilyenkor képes volna egy darabot levágni saját magából. Egy női Silok.

A táncnak vége. A férfi gálánsul táncosnőjének kezét szeretné megcsókolni. De nem megy. Mindig melléhajol. Végre is helyre ülnek. Folytatják a csókolódzást. A férfi nyugodt öntudattal, mint egy keleti háremur, csókol.

A nőben valami szolgai alázat van. Rabszolga öntudat. Érti már, hogy erősen kövér. Le akarja róni a csunyaságot. Helyre akarja hozni. Pótolni szeretné a szépséget, karcsúságot, kecsességet. A testével, odaadásával. A férfi dölyfösen türi ezt az állati odaadást. Nem érez semmiféle meghatottságot, vagy szá-

nalmat. Voltaképpen nem is törődik vele. Neki nő kellett, az érzékiségének. A szeme buján lángol. Már alig tudja türtőztetni magát.

Hivja a fizetőt. Gyorsan, sietve fizet. A nő szeretne még maradni, de a férfinek sürgős. Menni kell. A nő már alig áll a lábán. Ingadozik. Megáll. Nem tud menni. A kopasz most hozzálép és durván előre taszigálja. Mint egy lelketlen bábót. Faluhelyen a csordás hajtja így előre a tehenet, ha nem akar menni. A tehén megadóan megy. Nem ellenkezik. A férfi még egyet lök rajta és azzal már a ruhatárban vannak.

A nő mégegyszer benéz a bärba. Szomoruan néz két nagy szemével. Mint egy tehén, amikor a vágóhidra viszik. Épp, hogy nem bődült el. Már a kabátot is ráadiák és azzal hurcolják magukkal. Nagyon sietős nekik a dolog.

Szegény tehén...

Nyári melegben

hölgyek és urak, akiknek fényes, izzadt az arcbőrük, kezük, hónaljuk, nedvesítsenek meg egy puha törülközőt vagy ruhadarabot olyan vízzel, melyben fele arányban valódi

Diana-sósborszesz

van elkeverve s aztán dörzsöljék be ezzel gyengén az izzadt testrészt. A mosdóvizbe (lábvizbe) is célszerű egy kanálnyi Diana-sósborszeszt önteni. A bőr üde és puha lesz, a fényesség, izzadságszag eltűnik. (34)

Legelegánsabb női ruhák

olcsón

vásárolhatók

Bernát

Józsefváros,
Bul. Berthelott 27.

Többet ésszel, mint erővel

— Eredeti kézirat. — Irta: ÉGETŐ SÁNDOR. —

A három férfi összekoccintotta poharát és ivott. Egy percre megszakadt közöttük a beszéd. Arról vitatkoztak, vajjon birtokába vehet-e egy férfi egy nőt, ha az ellenszegül? A vélemények eltérőek voltak. A két idősebbik, akik pedig fiatal korukban nagy Don Juanok hírében állottak, azt vitatták, hogy az lehetetlen, ezt nem lehet. Ezzel szemben a legfiatalabbik, (de akinek már szintén jócskán ősz volt a haja) óvatosan megnyomkodva még egyszer cigarettáját, amelyet most vett elő az előtte heverő arany cigarettatárcából, ravasz mosollyal különvéleményt jelentett be.

— Bocsássatok meg, kedves barátaim, de ez nem egészen így van... A legellenkezőbb nőt is kényszeríteni lehet a meghódolásra, természetesen: többet ésszel, mint erővel...

— Hogy-hogy?... Hogy gondold ezt?... — riadt föl szinte egyszerre a két másik.

A harmadik pedig elővette gyufaskatulyáját, kényelmesen rágyújtott cigarettájára, mégegyszer mosolyogva nézett végig rajtuk, azután végre beszélni kezdett.

— Hogyan... Ezt nehéz lehetne elméletileg kifejteni... Inkább, mint legeklátásabb bizonyítékát annak, amit mondtam, elmesélem egy valóban megtörtént ifjúkori esetemet, — ha megengeditek...

— Hogyne...

— Tessék, tessék...

Társai feszült figyelemmel hajoltak előre, ő kényelmesen hátradőlt székein és beszélni kezdett.

Huszonöt éves voltam akkor, ő tizenhét. Magas, szőkehajú, föl-tűnően szép alaku leány. Nem tudom, szerelmes voltam-e belé, azt sem tudom, szeretett-e engem tényleg, csak annyit tudok, hogy nem tudtunk elképzelni egy napot anélkül, hogy ne találkozzunk.

Azok a gyönyörű, együtt töltött tavaszi, később nyári esték. Sokszor éjjelig, egy óráig is kint ültünk a kertben, egymás mellett. Gyöngéden átöleltem. Borzongva éreztem tüzelő, fiatal vállát az enyémhez tapadni, könnyű, nyári

ruháján átéreztem teste puhaságát, azt a csodálatos, fiatalságtól duzzadó ruganyosságot, amelytől egész teste izzott.

Magamhoz öleltem gyöngéden, előbb vállaink találkoztak remegve, azután remegve fordultunk egymás felé, szorításom, egymáshozsimulásunk egyre erősebb és erősebb lett. Lassan megéreztem gömbölyű két keblének hozzám tapadását, éreztem, amint az a vágyaktól duzzadó két szűz halom megtörik rajtam, összepréselődik erős mellemen.

Azután az ajkunk találkozott össze, megcsókoltam a szemeit, a szempilláit, remegve türte forró simogatásaimat, csak akkor rándult össze és igyekezett kiszabadulni szorító karjaimból, amikor a füle tövét kezdtem csókolni. Ilyenkor egész teste hisztérikusan összerándult. Különösen a combjai, amelyek szorosan hozzám voltak tapadva, rándultak meg olyan görcsösen, hogy térdeink összeverődtek és engem átfogó két karja hisztérikus vadsággal markolt bele vállaimba...

Igy, ezer csókos, szerelmes órával, egyre erősebb vágyakkal, kibírhatalanabb és nyugtalanítóbb kívánásokkal köszöntött ránk az ősz, a hűvös, rossz, esős idők, elmúltak a szép esték, a bizalmas együttlétek, meg kellett elégednünk egy-egy sutyomban kapott-adott csókkal, lopott egybesimulással, az asztal alatt összetáplálózkodó térdekkel. Amelyek azonban nemhogy enyhítették volna csókos szomszágunkat, hanem csak fokozták azt a lappangó izást, mely mindkettőnkben egymás felé áradt...

Egy rövid perc szünet támadt.

A három jóbarát fölemelte poharát és összekoccintva őket, lehajtották tartalmukat. Aztán az első kettő ismét visszazökkent figyelő állásába, a harmadik pedig folytatta elbeszélését.

...Nem részletezem a dolgot, hisz bizonyára mindnyájan keresztül mentetek hasonló eseten. Rávettem Macát, — mert így hívták a lányt...

— Akár a feleségedet... — jegyezte meg a legidősebb, mire az elbeszélő kissé elmosolyodva bölöklött — igen, éppen úgy...

Tehát rávettem, hogy egy délután feljöjjen a lakásomra. Feljött s ismét nem akarom részletezni, hogy történt, mi történt, hogyan imádkoztam le róla a ruháját, a kombinéját, hogy került egy száll kis selyemingben mellém, legénylakásom viharvert pamlagára, elég az hozzá, ott volt mellettem, karjaim között. És megszédített szinte meztelen testének csodálatos varázsa, azok a szűzen és érintetlenül felém nyújtódzkodó, kínálkozó idomok, hozzám tapadó formák.

Megszédített, elkábitott, megvadtott.

És az a sok folygyülemlett vágy, titkos kívánság oly eleven erővel ébredt bennem életre, hogy ölelő csókjaink mámoros csatájában megpróbáltam azt, ami az ilyen esetekben rendszerint be szokott következni: teljesen birtokomba akartam venni őt. Éreztem testünk csókolódzó meztelenségét, éreztem borzongó extázisát, amellyel magához fogadott engem lihegő, behunyott gyanutlansággal, amikor — mozdulataimból és tetteimből — hirtelen ráeszmélt arra, mi a szándékom, mit akarok tenni.

Halk sikoltás rebhent el ajkairól, egy pillanat, egy mozdulat és én már nem voltam abban az előnyös helyzetben, támadásom vissza volt verve, az a titokzatos, szent kapu, amely felé igyekeztem, elzárva. Összeszorított és egymáson keresztülfont combjai minden további kísérletemet meghíúsították.

Csókolni kezdtem.

Nemcsak az ajkát és szemeit, hanem két kuposan kicsucsorodó halmát, ormaikon büszkélkedő, kökemény bimbóit is, egész meztelen testét. Ugy szórták tele szomszjas, nedves csókjaim, mintha most bimbódná, alig fakadó rózsákat szórtam volna rá. Csodálatos teste, mely különös, rózsaszínű világításban derengett, izzott csókjaim alatt, bőre, mely alatt hisztérikus táncot jártak az izmok, szinte sü-

„Szarvas” Kávéház és étterem. A Gyárváros legjobb szórakozó helye. Kitűnő konyha, italok! Váradi Aladár igazgató vezetése alatt esténként gyönyörű kabaré műsor.

tölte ajkaimat, teste úgy ficáncolt, vonaglott, hogy néha szinte a magasba lökött, máskor meg szeszélyes és groteszk spirálisokba csavarodott a pamlagon, akár egy kigyó, de nem tudtam semmi eredményt sem elérni.

Csak vágyam, szomjuságom nőtt, erősödött, hogy szinte égett, nem hagyott nyugtot, szinte fixa-ideám lett: megkapni, birtokomba venni őt.

Azután még egy párszor feljött lakásomra, együttléteink egyre bizalmasabb jelleget öltöttek, egyre merészebbek és szabadabbak letünk: de azt, azt nem tudtam elérni.

Képzeltetitek borzasztó lelkiállapotomat, azt az állandó lázas, kielégítetlen érzést, amely gyógyíthatatlan volt, hiába akartam ellensúlyozni másképp és másnál.

Annaira voltam, hogy nem bántam semmit, és elhatároztam, hogy legközelebbi együttlétünk alkalmával erőszakkal, ha kell, a legbrutálisabb erőszakkal, de megteszem azt, amit eddig nem tudtam. És elhatározásomhoz következetes is maradtam. Erőszakos voltam, brutális a legmesszebbmenésig, — de eredményt így sem tudtam elérni.

Az elbeszélő itt kis szünetet tartott, barátai most már egészen mellébujva lesték a folytatást.

Ekkor jutott eszembe az a régi, jó közmondás: többet ésszel, mint erővel, gondoltam valamit, gondolatomat tett követte... és minek részletezzem a dolgot: Maca egy hónap múlva az enyém lett...

Elhallgatott, de a másik kettő szinte egyszerre tört ki, támadt rá:

— Ohó, kedves barátom, nem így van az, éppen arra vagyunk kíváncsiak, hogy oldottad meg a problémát, mi az a „többet ésszel, mint erővel“...

A harmadik töltött nekik, koccintottak, ittak, aztán mosolyogva és torkát köszörülve, szólalt ismét meg:

— Hát nem bánom, elárulom... ugyan nem nagy valami dolog... Hát figyeljete ide, milyen egyszerűen csináltam a dolgot: másnap megkértem a kezét, egy hónap múlva pedig megtartottuk az esküvőt...

A másik kettő szinte visszahőkölt. Nagyot néztek és szótlankodóan maradtak, csak később szólalt meg az idősebbik:

— Szóval az a bizonyos Maca, ifjkoritörténeted hősnője, nem névrokona volt feleségednek, hanem...

Elhallgatott, a harmadik bólintott és befejezte mondokáját:

— ...hanem maga a feleségem. Nektek, régi cimboráknak elmesélhettem a dolgot, különben is már öreg legények vagyunk...

Az első szelid mosolyra derülve

jóakarattal bólintott rá, csak a második méltatlankodott föl, magához térve első meglepetéséből.

— Jó, jó, kedves barátom, csak azt nem tudom, milyen joggal nevezted el ezt a te módszeredet úgy, hogy „többet ésszel“?...

— Miért?

— Hiszen azt mondják, hogy a házassághoz legkevesebb köze az ésszel van, ha ugyan pláne, egyáltalán jelen van abban a „szent“ pillanatban...

— Akkor meg éppen igazam van!

Most ez kérdezte csodálkozva ugyanazt:

— Miért?

— Hát nincs igazam: „többet ésszel“? Hát nem kellett volna több belőle?...

Erre azután mind a hárman megbékültek és a legidősebb bizonyos ünnepélyességgel emelte a magasba frissen megtöltött poharát:

— Éljenek a feleségeink!

A másik kettő gyorsan, hogy el ne késsenek, kapta föl poharát...

Akarata ellenére férj!

c. cikk folytatása az 5. oldalról.

— Ez a kaland — fortyant fel kétségbeesetten szegény Alfredo — még zár és lakat mögé fog jutni.

— És miért? — kérdezte nyugodtan a bárónő. Ön megnyerte a nagybácsim bizalmát. Ön tetszik neki és kinevezte a vezérképviselőjének. Hogy önt hogy hívják, nekem mindegy.

— De ha meg is nyertem a bizalmát, csak nem irhatok alá hamis nevet?

— Egyszerűen én fogom beváltani azt a csekkeket.

Alfredo hallgatott. Rágyujtott egy cigarettára és belemerült egy karszékebe.

— Kezdek gazember lenni! — biztatta magát.

V.

A nagybácsi három nap óta elutazott, hogy valami meglepetést szerezzen a fiatalok részére.

Alfredo ezalatt rájött, hogy fülíg szerelmes a bárónőbe.

Este visszajött az amerikai nagybácsi. Jobb kedve volt, mint valaha. Az ebédnél kikottyantotta:

— Holnap este, pont nyolckor, ünnepélyesen átadom nektek a meglepetést. Egy villa Toscanában, mesészerű, mondhatom...

— Egy toscanai villa! — ujjongott a bárónő, mint egy kisleány.

— Milyen elragadó!

— A vallódi paradicsom.

A villa tényleg csodálatraméltó volt. Napnyugtakor érkeztek meg. Amidőn az autó a hatalmas kovácsolt vasból öntött kapun át egy százéves platánfasorba hajtott és a park háttérében feltűnt a hófehér villa, a bárónő viharosan átölelte a nagybácsit. A kert aranyban feküdt az utolsó napfényben.

Meglátogatták az egész villát: a termeket:

— A hálósobátok! — mondta a nagybácsi, midőn az egyik szoba előtt megállt.

A két fiatal hirtelen szótlankodóan lett.

— A mi hálósobánk? — kérdezte a bárónő hirtelen.

— Igen, már ezt a szíveséget meg kell tegyék nekem. Öreg fickó vagyok. Régente házaspárok egy szobában laktak együtt. A városban nem bántam, lakjatok külön hálósobákban. De itt vidéken... Már csak a trónörökös miatt.

Beléptek. Értékes gobelinek tarkították az óriási termet. Az esti alkony fénye két magas ablakon át hullott be. Az egyik ablakban ott állt a széles menyegzős ágy.

— Nos, mit szölközök hozzá? — kérdezte a nagybácsi büszkén ki-düllesztett mellel.

— Pompás! — dadogta Alfredo nagynehezen. — Itt jó lenni, itt akarunk maradni!

A házasságellenes férfi le volt fegyverezve. Szerelemittasan nézett a bárónőre.

Amidőn vacsora után egyedül voltak a monumentális teremben, az ajtón keresztül egy kulcs csikordulását hallották. A nagybácsi bezárta őket.

— Nos, doktor ur, — mondta a bárónő komolyan és ünnepélyesen, — önnek most nem marad egyéb választása hátra, minthogy leugorjon az emeletről a földszintre az ablakon át és igyekezzen valami puhára esni. Mert feltételezem, hogy gavallér.

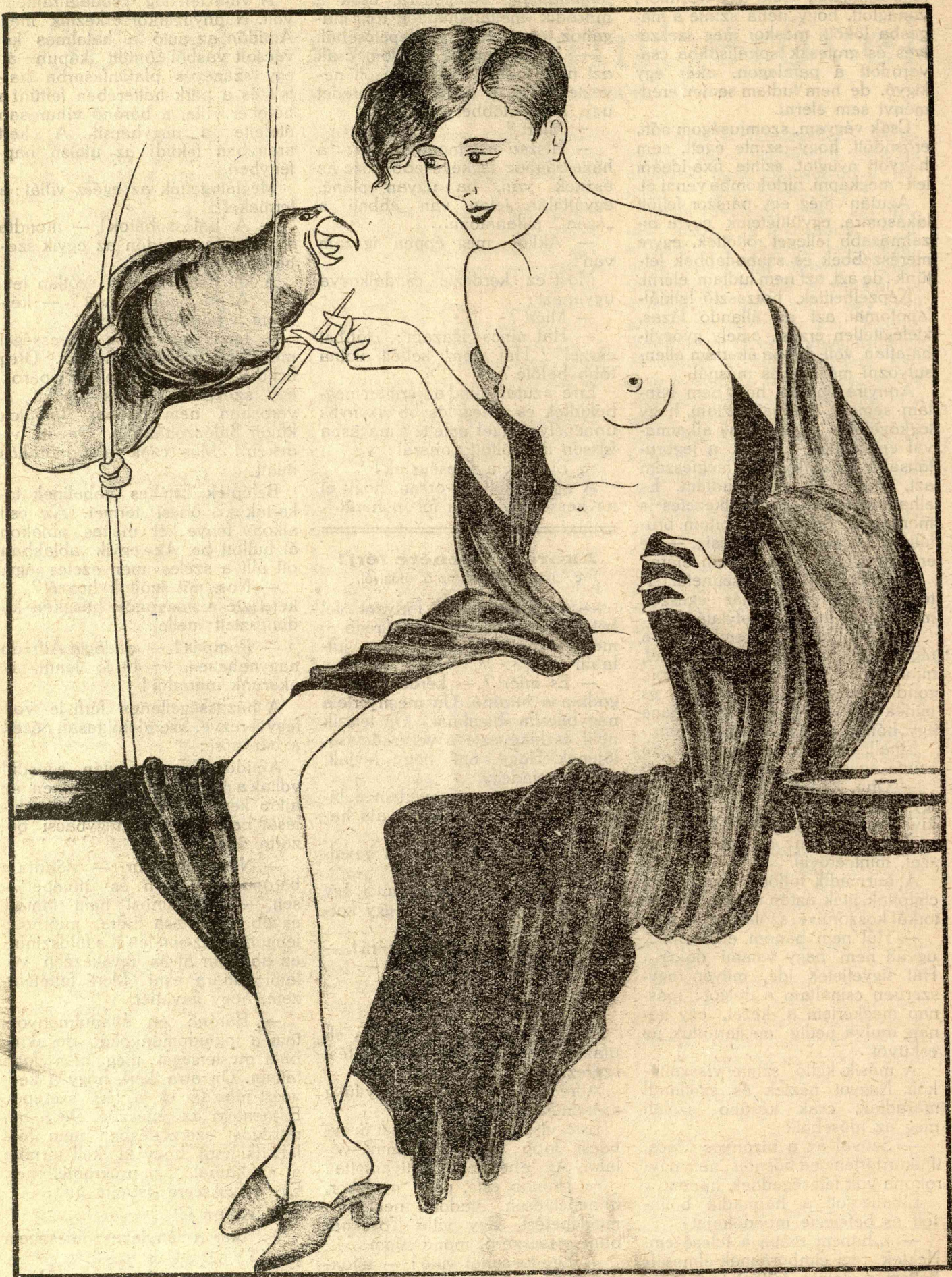
— Bárónő, én áttanulmányoztam a jogtudományokat, de akrobata mesterséget még nem folytattam. Ön arra kért, hogy a kedvéért játszam el a férj szerepét. Bementem az egészbe. De a barátságos szerződésben nem foglaltatik bent hogy ki kell törnöm a nyakamat. Ez programellenes. Egy szíveségre kérném önt...

— Kérem!

— Akar a tényleges feleségem lenni?

*

Ezzel be is fejeződött az akarata ellenére férj története.

HATZFELD GRÓF, A NŐK KIRÁLYA

— Érdekes cikksorozat a düsseldorfi német mágnás életéből, mely a mult század legérdekesebb és legszenzációsabb erkölcsrajza. — (5)

8.

A válóper tárgyalása csak ezeket a dolgokat tudta kronkréten igazolni, de egy olyan ember, mint Hatzfeld gróf, hány olyan kaland lehetett, amit nem tudtak meg és amit nem lehetett bizonyítani? A válóper 94 esetben bizonyította rá a grófra a házasságtörést és mind a 94 más helyen és más nővel történt. A kilenc évig huzódó pör azonban közel 450 esetet hozott össze, olyant, amiben a tanuk nem voltak hajlandók vallani, mert a gróf megfizetett mindenkit és valósággal szórta a pénzt, hogy a tanuk hallgassanak. A 94 eset tanui azonban kivétel nélkül önként és jobbra azért vallottak, hogy lelkiismeretükön könnyíteni tudjanak.

1837-ben újabb szeretőre tesztet a gróf, egy Kleinschmidt nevezetű színésznő személyében, aki már lakott a gróf külön hármében.

Tanuk állítják eskü alatt, hogy a grófnak ez a szeretője olyan volt, mint a halott. Napközben teljesen telepatikusan feküdt az ágyban és aludt, nem vett magához ételt és 12—14 órán át szinte mozdulatlan volt, éjjelre azonban mindig megelevenedett, amikor a gróf megérkezett...

1841-ben kezdődött Hatzfeld grófnő igazi kálváriája, mert a borzasztó szenvedések sorozata még nem záródott le. Mikor Hatzfeld látta, hogy felesége erényeit a leg-
ravaszabb módon sem tudja megtörni és ehhez kevés neki a jól fizetett lakájok egész légioja, brutális tette határozta el magát. Feleségét palotájának egyik szűk és sötét pincéjébe záratta, de ugyanezen pince mellett saját számára egy kéjlakosztályt rendezett be, úgy, hogy a két helységet csupán egy vékony deszkafal választotta el. Mig feleségének napjában csak egyszer adott enni egy cseréptányérba levest és egy bádogban vizet, addig a szomszédban züllöt nők számára a legdusabb lako-

mákat rendezte, zene és tánc mellett mulattak, a legrágárabb szavakat vagdosták át a grófnőhöz, aki mint egy élőhalott hallgatta a sok szidalmat. A grófnő 14 napig volt fogoly a pincében és a 15-ik napon szabadították ki hü cselédjei, amikor is elszökött a kastélyból és rokonai helyett személyes jó ismerőseinél rejtőzött el. Tanuk állítják viszont azt is, hogy, amikor a kéjlakban a gróf 10—12 nővel fetrengett és mámorából magához tért, kinyitotta feleségének ajtaját és előadást tartott neki a hitvesi kötelességről. Amíg a gróf Calcumban tartózkodott, majdnem minden nap meglátogatták a kéjnők, akiknek mindegyike oly borzalmasan piszkos volt, hogy az inas, saját vallomása szerint ezekkel a nőkkel soha életében még csak kezét sem fogott volna. A gróf pedig minden alkalommal bezárkózott velük és a legféltlenebb orgiákat rendezte.

Hatzfeld grófnak 20 évi házassága alatt a grófnőtől két fia született. Pál a kisebbik és Albert gróf a nagyobbik. Egy ízben Albert fia épp akkor nyitott be az egyik szobába, amikor apja egy nővel szerelmeskedett. A fiatal gróf annyira felháborodott ezen, hogy odarohant apjához és megakarta verni. Az inzultust az inas és az illető nő akadályozta meg, akik a dühöngő fiu kezéből erőszakkal vették ki a gróft. Albert gróf különben is híres volt nagy erejéről és vakmerőségéről. Nem egyszer történt meg, hogy a gróft két lánytestvér kereste fel. Az egyik várt a másikra, mikor aztán kijött a gróftól, a másik ment hozzá, de előfordult az is, hogy mind a ketten egyszerre mentek be. 1841-ben, a pincébe zárás előtt a grófnő betegen feküdt kastélyában és nem volt mellette senki, aki parancsainak engedelmeskedett volna, még egy pohár vizet sem tudott kapni, mert szolgálait a gróf elűzte és nőszemélyzete nem akart a kastélyban maradni. Ezekben a válságos na-

pokban a gróf egy tizedrangú színésznővel a grófnő betegágya előtt egy házasságtörési jelenetet játszott végig, ahol mindkét fél meztelenre vetkőzött le. Ezzel a színésznővel 1841 tavaszán Mainba utazott és ott egy hintót, két házat vett a nő számára és nagyobb összeget helyezett el nevére ottani bankokban. Düsseldorfban nagyon sokszor meglátogatta valami Rozenthal nevű kisasszonyt, akivel ugyanazon jelenetek játszódtak le, amik már az olvasó előtt tulontul ismeretesek. Jobb szeretőit aztán feleségül adta szolgálóihoz és személyzetéhez, akiknek kelengyét és meglehetősen nagy hozományt adott. 1842-ben élénk viszonyt kezdett egy düsseldorfi kerítőnővel, Jan-sennevel, aki évek hosszú sora alatt érintetlen leányokat szállított a grófnak, többek között néhány kisfiút is. Barátai is részt vettek Hatzfeld gróf lakomáin és vele együtt fajtalan orgiákat rendeztek. A válópör tárgyalásán listára kerültek ezek a baráti nevek is, de az illető családok hatalmas befolyása magyarázta azt, hogy a nevek nem kerülhettek nyilvánosságra és azt ma is titok fedi.

Egy másik kerítőnő egy ízben Blankovits Helént, a 12 éves kislányt vitte el a grófnak, aki oly hatást gyakorolt a férfirra, hogy az később önkivületi állapotban a gyermeket megcsonkította. Az utóbbi időben aztán nem volt már egyetlen kerítőnő sem, aki ne szállított volna a gróf részére fiatal, fejletlen lányokat, vagy serdületlen fiukat. Düsseldorfban az erkölcsök hihetetlen módon alásülyedtek és ebben nagy része volt a grófnak, mert ezt a várost minden örömlány valóságos paradicsomnak tekintette. Messze városokból zárandokoltak ide a nők és kézzől kézre adták a gróf kilincset, akiknek bőkezűsége messzi vidéken ismerős volt. Megtörtént, hogy főlovásza rajta kapta feleségével, másnap már duplájára volt zsoldja felemelve. Harmadnap a kertész küldte hozzá fiatal feleségét, mert

nem tudott megélni és az aszszony egy óra mulva tele pénzzel jött vissza. A vincellérnek tartozása volt, elküldte tehát a grófhhoz 13 éves leányát és háromszor annyi pénzzel jött vissza. Nem csak a gróf, hanem az összes hivatalnokai háremet tartottak. Ezeknek a gróf palotáiban valóságos kéjszobák voltak berendezve, akiknek külön adminisztrálásuk volt és üres óráiban a gróf nem egyszer nézte végig tisztviselőinek szerelmi játékait, amint szörnyű mód mulatott, a félőket pedig megszidta és számárnak nevezte.

Ahová Hatzfeld gróf érkezett, ott rosszat, rothadást és erkölcselenséget terjesztett. Alattvalóinak feleségei és leányai fölött ő uralkodott, azok csak az ő passzióinak engedtek. Érdekes megjegyezni, hogy a nők szívesen engedtek kérésének és a legtöbb nem birt ellentállni csábításának, mert úgy ismerték, hogy szerelem terén ki-meríthetetlen...

*

Hatzfeld Edmund grófnak az eddig elmondottak képezték legfőbb és legaljasabb bűneit, amit a tárgyalás igazolni tudott és amire a törvény rá bírta sütni fekete bélyegét. De egy sereg olyan monda és elbeszélés keringett évek hosszu sora óta a grófról, amit sajnos bizonyítani nem lehet és amivel mi sem tudunk e helyen foglalkozni. Érdekléssel bir azonban maga a válpör és az a személy, aki egymaga volt Ember és Hatalom az egész német arisztokrata világgal felvenni a harcot és küzdeni a teljes diadalig. Ez az ember Lassale Ferdinánd író volt, akiről cikkünk következő részeiben sok érdekes dolgot mondunk el.

9.

Lassale Ferdinánd egyszerű breszlai kereskedők gyermeke volt és vallására nézve zsidó. Mint alig 18 éves fiu feljön Berlinbe és az írók világával keres kapcsolatot. Ir drámákat és erős szociális irányu dolgokat és sikerül magára felhívni a figyelmet több neves embernek. Hatzfeld Zsófia grófnővel 1846 január elején ismerkedett meg, tehát akkor, amikor a grófnő negyvennégy éves volt, ő pedig huszonegy, kilenc évig tartott a per és ötvenöt éves volt Hatzfeld grófnő, amikor azt mondhatta, szabad vagyok! Lassale

egész lelkében és minden kis részében az igazság mellett küzdött és forradalmat akart csinálni minden kis parányi igazság eléréseért.

Hatzfeld Edmund gróf Zsófia grófnőnek unokatestvére volt, akit, mint azt cikkünk elején meg is írtuk, 15 éves korában vett el feleségül. A grófnő árva volt, szülei korán elhaltak és a kis gyermeket rokonok nevelték. Rokonai hatalmas emberek voltak és mind a legnagyobb állásokat töltötték be. A házasság az u. n. kényszer házasság bélyegét viselte magán, mert a 15 éves lány nem akart róla hallani, hogy Edmund gróf felesége legyen. De a házasság kellett, mert a rengeteg vagyon volt a fontos és nem az, hogy a 15 éves gyermeknek boldog életet biztosítsanak. Tehát féljhez adták Edmund grófhhoz és így az öt milliónyi vagyon egy kézben maradt, de lsten büntetéseképpen ez az egy kéz tette tönkre a rengeteg milliókat. A gróf első gáztetteiről értesült a család és értesültek az egész ronkonok. Óriási konsternációt keltett és hevesen elítélték Hatzfeld gróf magaviseletét. Több ízben családi konferenciát hívtak egybe és szerződésileg kötelezték a gróft, hogy életét változtassa meg. A gróf mindent megígért és mindent aláírt, de semmit nem tartott be. A gróf, a nemesi ember szóbeli ígéreteit nem tartotta meg, írásbeli ígéreteit másnap felrugta, így nem maradt más a grófné számára, mint az, hogy a bírósághoz forduljon.

Egyszer, 1843-ban a grófnő bátyja, Hatzfeld herceg, a királyt is felkérte, hogy a grófnő érdekében interveniáljon. A király kabinetparancssal parancsolt rá a grófra, hogy kárhóztatandó magatartását változtassa meg a grófnéval szemben. De a király is süket fülekre talált a grófnál és mert a királynak nincs meg nálunk az a hatalma, mint a cárnak és magánügyekbe nem tud beleszólni, ez a közbélelés is teljesen eredménytelen maradt.

Egyetlen mentő eszköz: a bíróság segítsége. E megoldási tervet már annak előtte régen fontolgatták. Számos év óta térdén állva kérte a grófnő családját és testvéreit, hogy forduljanak a bírósághoz. De éppen ezt nem akarta a család. A pörök nyilvánosak és a grófnak becselenségeinek mértékével — legalább is a család szempontjából — lehetetlenné tette

ennek az eszköznek az alkalmazását és jogosan félt a család, hogy meghurcolja a nyilvánosság előtt egy olyan nemzetség büszke nevét, amelynek a gróf az egyik főszereplője. A grófnő maga is visszariadt a gondolatától, hogy szellőztetni engedje a körülötte történt botrányokat; visszariadt, hogy a nyilvánosság elé kerüljön saját hibája, hogy oly sokáig tűrte e hallatlan megalázást. Visszariadt arisztokrata-politikai okokból, nehogy a gyűlöletnek, amelyet mindenütt a nép az arisztokráciával szemben táplál, ezzel is újabb koncot nyujtson.

Gyakran mondta a család a grófnőnek: légy türelmes; ha a gróf még egyszer megtöri a szavát és ezt vagy azt teszi, légy nyugodt, mi magunk indítjuk meg a pert. A gróf ezt vagy azt ismét megtette, de valahányszor a grófnő a pört emlegette, így szólottak hozzá: ha a pört megindítod, valamennyiünk ellenségévé leszel és valamennyien ellened fordulunk. Oh, ennek az asszonynak gyáva gyengeségével mily gyáván éltek vissza amazok! A grófnő egyedül, egy fillér pénz nélkül, minden segítség nélkül, de a bizonyossággal, hogy az egész család ellene fordul, nem gondolhatott arra, hogy magán segítsen.

Egész véletlenül értesült Lassale, hogy a gróf 1846 kezdetén újabb gáztetteket követett el felesége ellen. 1845 telén megegyezést hoztak létre kettőjük között, de mint mindig, úgy ezuttal is a férfi részéről látszólagosan. 1846 áprilisában ismét össze kellett volna kerülniök. Ehelyett azonban a gróf levelet intézett a grófnő második fiához, Pálhoz, aki a grófnő kedvence volt, az egyetlen gyermek, akit a gróf nem tudott elszakítani tőle — a gróf, mondom, levelet írt titokban ennek a tizen-négy éves fiúnak, hogy ki fogja tagadni, ha titokban nem szökik meg az anyjától. Pál e levelet megmutatta az anyjának. Könyvek között, mélységesen megtörve nyomorában találkozott Lassale vele, s lassanként megtudta az egész történetet.

(Folytatjuk.)

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

A CSIZMA

Válasz egy maradi asszony soraira, mely válasz egyuttal
levél egyes „modern” nőkhez.

Hogy kerül a csizma az asztalra? Régi, tréfás, az utóbbi időkben inkább jassz izűvé vált mondás ez, ki ne ismerné, ki ne használná olykor-olykor és ki ne használná jogosabban, mint most, amikor lapunk hasábjain pillantotta meg a „csizmát”? Pedig, aki ha fáradtságot nem is, mert nem kell megijedni, egész könnyű kis cikkecske lesz, de időt nem vesz magának rá, hogy elolvassa, látni és érteni fogja az összefüggést, hogy tényleg és mégis van valami köze hozzánk — annyi legalább is, mint: a csizmának az asztalhoz...

Házunkban, ebben a régi, sárga, emeletes, nagy fészében tipikus, régi lakók vannak, köztük, hátul az udvaron — jól oda lehetett látni emeleti ablakomból, mely a gang-ra nyílik — egy még tipikusabb öreg, szemüveges bácsika: egy tojáskereskedő. Szorgalmas, dolgos, rendes, polgárember, egész nap számlát rendez, tojást csomagol, ládát szegez és legyen tél, nyár, ős vagy tavasz: állandóan csizmát visel, csizma van a lábán. Kivéve a vasárnapot. Mert akkor nem dolgozik. Ünnepel, pihen. És hosszú nadrágot, meg cipőt vesz föl, úgy megy a templomba, körbe.

Akinek volt alkalma többször csizmas embereket megfigyelnie, észrevehette, milyen nehézkes a járásuk és mennyire jellegzetes, nagyon fölemelik a lábukat, vagyis a térdüket túl magasra kapják minden lépésüknél, amelyben bizonyos tempózó vontatottság van.

Nos, amikor a mi bácsikánk vasárnap elindul ünneplőjében, a hosszú nadrágban és cipőben — a csizmát akkor is látom a lábán, a csizma akkor is látszik rajta. Nem csodáról van szó: de hiába van rajta a cipő, a lépése, ahogy jár, lábai erős fölkapása, nehézkes magautávonása — azok a csizmák, azokat nem lehet megtagadni, azokról mar messziről meglátszik: a csizma...

Vannak nők, akik hallanak, olvasnak, látnak s ha esetleg akármilyen éles szemmel is látnak, de legtöbbször rosszul hallanak és rosszul olvasnak egyet s más és gondolva egy merészet: elhatározzák magukban, hogy ők modern nők lesznek. És gyorsan lehúzzák lábaikról azt a

bizonyos nyárspolgári csizmát, elveszik a hosszunadrágot, meg a cipőt, illetve illatszereiket, ruzsaikat, krémjeiket, „für alle Stunden des Tages eine andere crème“, éjjeli és nappali használatra szolgáló különböző puderjeiket, ruháikból lenn föl, fönn leeresztenek egy két három öujjnyit és azt hiszik, mindjárt modern nők lettek.

És itt jön mégegyszer, de ígérem, utoljára: a csizma.

Szegények, nem veszik észre, hogy ünnepnap modernségük alól is kirí, meglátszik előkandikál: a régi, jó, nyárspolgári csizma.

Mert itt, ezen a ponton tévednek nagyon sokan, itt helytelenek a nézetei a legtöbbeknek: külsőségekben látják, külsőségekben hiszik és külsőségekben akarják elérni a modernséget. Azt hiszik, hogy igazán nem egyébb és nem más, mint akár egy divatos illatszert-fajta, új arckrém-márka, tegnap hallott pattanások-elleni új recept. Pedig csalódnak.

Moder nőnek lenni hivatás, felfogás, lelkiség, vagyis feladat és készség, nem majmolás vagy papagálytudomány. Egy modern nő nem máról holnapra lesz azzá, hanem azzá alakítja, fejleszti az idő, a saját maga tökéletesítésére fordított komoly idő. És nem azért lesz az, mert a barátnője, az ismerősei is, a társaságbeli többi nő is, hanem mert saját maga fölfogja, belátja, átérti azt, amit követni és tenni akar. Nem egy divatos tömeg suggestiónak lesz öntudatlan áldozata, saját meggyőződése, quasi lelki szükség teszi modernné.

Mert a modernség különösen a nőknél, nem pusztán fegyelmezettlenség, lehetetlenség és érthetlenség, amint azt sokan elképzelik és amiben azt sokan látják. Ellenkezőleg, határtalan fegyelmezettség szükséges ahhoz, hogy tulzásba ne essen vagy hamis határokat ne tulajdonítson ennek a területnek, kifinomodott izlés, hogy disztigválni tudjon a modernség nagy gyűjtő fogalmán belül, különösen abban az értelemben, hol kezdődik és hol ér véget a modern ember, meddig mehet a modern nő és hol kezdődik már a modern férfi, nagy és mély értelem, hogy mennyi is, mi is modern.

Mert a „modernség” sajnos na-

gyon távol áll attól, amint sokan könnyelműen és magukat egy bizonyos oldalon rehabilitálni akarva, annak szeretnék tulajdonítani. És aminek az az eredménye, hogy ha valakire napjainkban azt modják, ez egy modern nő, a laikusok, a nyárspolgárok azonnal valamilyen félvilági vonatkozást sejtene. Holott már az is hiba, azonnal csak az erkölcsi oldalra gondolni és azt hinni, a modernség csak itt, vagy elsősorban itt éli ki magát. Nem, egy modern nő igyekszik az új, józan, realisabb és változott életkörülményeknek és társadalmi viszonyoknak megfelelőbb modern eszméket nem csak erkölcsi, hanem minden téren alkalmazni, meghonosítani, érvényesíteni, hasznosítani.

Az már csak az egyes egyének közötti magánkülönbség, hogy valaki olvasmányai megválasztásán, vagy fogalmai átalakításán, ruhája megrövidítésén, vagy a ruza intenzív használatán kezdi-e...? Mert hogy hol kezd el az a nő a maga megmodernizálási folyamatát, az nem is fontos, hanem: hogy hol végzi el...

Az a fontos, hogy ha már valaki a cipőre szánta magát (hogy ígéremhez, ne hozakodjak elő ismét a csizmával), ha valaki már cipőt vett fel, ha már valakinek cipő van a lábán: nézzon az jól is ki rajta, legyen az rá szabva, tudjon is benne járni...!

Györy Endre.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőhercegucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Hirdessen lapunkban

Az utálatos.

— Eredeti kézirat — Irta: Pék Dezső. —

A délivasut elsőosztályu kocsija teljesen üres volt. Betelepedtem hát az egyik elhagyatott fülkébe, kényelembe helyezkedtem, úgy vártam az indulást, nemsokára el is jött az ideje, amikor hirtelen léptek hangzoltak föl a folyosón és a tulsó sarkon, a szomszéd fülkében valakik elhelyezkedtek. Lármájuk és beszédjük tisztán áthallatszott hozzám a vékony falon keresztül.

Két nő volt ott, egy szoprán meg egy althangu, hangjuk után ítélve, mindketten fiatalok és nem szünetek meg beszélgetni.

Az althangu vitte éppen a szót.

— Igen, volt benne valamilyen vonzóan érdekes.

Kis szünet.

— És képes lett volna egy ilyen férffel megcsalni? — kérdezte hirtelen a másik hang.

— De ugyan, hova gondol — tiltakozott az, — hogy is kérdezhetilyent? Én egyáltalán nem tudnám megcsalni az uramat...

— Édes istenem, miért ne — ábrándozott a szóke — olyan nagy dolog az? Csak mi hisszük! Nézzé, a férfiak vigan csálnak meg bennünket. És nem is valami különöseksők... Vagy ön talán anynyira el van ragadtatva az urától? En nem igen érném be vele — csengett a hang kissé túlszintén — ...természetesen ezt csak úgy mondom, ugyebár nem haragszik meg érte?

Az alt bosszusan, de türelmesen válaszolt.

— Oh nem, kérem, dehogy... sőt talán ha mélyére nézünk a dolgoknak, magam is... én azonban tisztában vagyok azokkal a kötelezettségekkel, melyeket az asszonyság mivoltja rám ró...

— Ha...ha...ha — hangzott az üde szoprán kacagás — megbocsát, de úgy gondolom, maga sem hiszi el s főleg érzi át azt, amit mond... azt hiszem mindez nagyon szépen hangzik és nagyon igaz: amíg el nem jön az a bizonyos valaki, el nem jön az a férfi, aki meg tudja mozgatni, ki tudja zökkenteni azt az asszonyt a rendes kerékvágásából...

— Ugyan, az „igazi férfi“, ez is csak egy frázis, mint a többi, résszemről nem nagyon hiszek benne.

Elhallgattak pár percre, való-

színűleg kinéztek az ablakon, de kis idő múlva ismét megszólalt a szoprán.

— Pédig kár... ismerek valakit, aki nagyon el van ragadtatva magától és aki...

— Ne is folytassa, egyáltalán nem érdekel... sőt azt is tudom, ki lehet az... Nem a Bányai...?

— Nem!

— Hm... akkor a Gárdos.

— Nem... ne is találgassa, megmondom: Szeghő Elemér...

— Ja ő?

— Igen és nem értem magát, hogy nyilatkozhatik erről csak per „ja ő?“, hisz egy kitünő férfi, elegáns, szép, magas, szellemes...

— Gondolja?

— Igen és fogadni mernék, ha kissé intimebb barátság szövődne köztük...

— Nem, nem, ugyan hogy is gondol ilyet... Éppen vele!

A másik hang várt egy másodpercig, azután lassan ismételte:

— Mit akart avval mondani, hogy „éppen vele?“

— Csak úgy mondtam... és különben is, ő egy lehetetlen ember, minden szoknya után bolondul és az ilyen embereket nem szeretem...

— Ha önt megismerné, bizonyára nem tenné ezt...

— Oh, köszönöm a bókot... különben is hencgő és beképzelt egy pasas, ne is beszéljünk arról az utálatosról.

— Mit hallok? Hát hogy lehet valakinek ilyen véleménye róla, akit mindenki a legkedvesebb, legszimpatikusabb fiatalembernek tart és ismer... én magam is...

Az althang hallgatott el most pár másodpercre, de csak azért, hogy annál hevesebben és ingerültebben keljen ki.

— Igen, maguk, de mit tudnak maguk — mondta élesen, egyre jobban kikelve magából, honnan tudhatják azt maguk? Igenis, azt mondom és fönn tartom, hogy utálatos... igen utálatos, egy nyomorult csirkefogó...

A szoprán kissé ijedten csodálkozott:

— De mi az? Mi van magával, de hiszen Szeghő Elemér...

Az alt azonban félbeszakította és majdnem sirt a dühtől.

— Hagyjon békét nekem vele...

egy nyomorult, egy gazember, egy nőcsábász, egy csirkefogó, egy utálatos...

— De mégis, hát hogy, hát miért... nem tudom elgondolni... nem hihetem...

— Hát tudja meg, fönn voltam a multkor a lakásán... és... és... hozzám sem nyult a nyomorult... az utálatos...

Nagy csönd támadt odaát, az asszonyok elhallgattak. Én csöndesen elmosolyogtam magam, elővettem kezitükromet, megigazítottam a nyakkendőmet, begomboltam a kabátomat, fölkeltem, hanyag léptekkel sétáltam ki a folyosóra, párszor eldefiláltam a szomszéd fülke előtt, azután „véletlenül“ bepillantottam...

Az asszonyok különös zavarral néztek felém, én azonban köszöntem és beléptem hozzájuk.

— Á, csókolom a kezüket, ez aztán a meglepetés... megengedik...?

Az althangu némán nyújtott kezét, a szoprán azonban helyet mutatott maga mellett.

— Oh, hogyne... de hát maga hogy kerül ide, Elemér?

Ugyan — hogy mi is zavarba ne jöjjünk — be kell vallanom, Szeghő Elemér én magam voltam. Szeghő Elemér, vagy ha jobban tetszik: az utálatos...

Szerkesztői üzenetek.

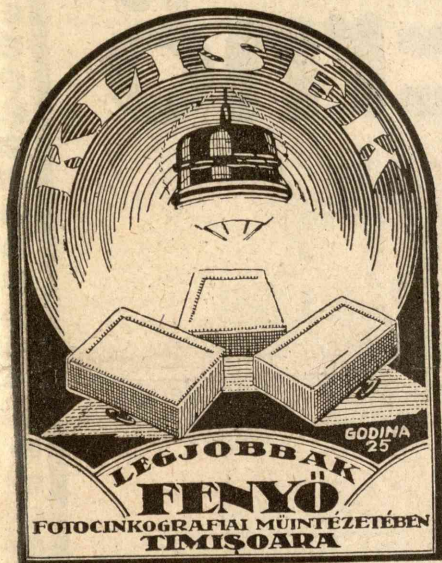
Dinnyés Árpád, lapunk főszerkesztője hosszabb külföldi utra indul és szabadságát e hó közepén kezdi meg. Távollétében ifj. Kubán Endre helyettesíti, aki lapunknak több mint egy éve belső munkatársa és értékes írásaival sűrűn találkozott olvasóink e lap hasábjain. Kitünő novellái és az élet problémáiról írott megkapó és nagy tudásról tanúságot tevő cikkei általános érdeklődést váltottak ki és lapunk ideiglenes vezetése méltó kezébe kerül. Új művészeti szerkesztőnk Gruber Kalmán, aki eddig is nagy hozzáértéssel és művészi érzékkel készítette lapunk illusztrációit és ezentul, tekintve, hogy több oldalon rendszeresen hozunk képeket és gyönyörű rajzokat, még intenzivebb lesz vele kapcsolatunk. Gruber Kálmán a fiatal művész generáció egyik igen tehetséges és nagy karrierre jogosító tagja és hiszszük, hogy lapunk szerkesztősége csak kiinduló pontja lesz egy későbbi fényes pályafutásnak.

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegyszerintézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régi toll felfris-
sítése.

Hirdessen lapunkban!

Ha szép akar lenni, használjon
Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

A RÓKA

A legjobb képes heti él-
lap. Ára 6 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerár-
ban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Speciális hajfestés,
ősz haját bármilyen színre garancia mellett
vállalok.

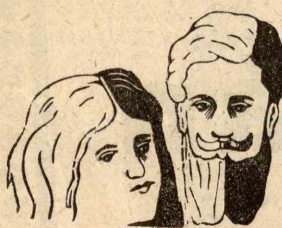
Vizondolálás, vasondolálás, manikűr és
bármilyen hajmunkák.

Női és férfi fodrászterem
TODOROV Belváros,

Ferdinand mellett. Str. Alba-Iulia 4.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintézt
PINKERTONBOY
Timișoara — Telefon 75

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

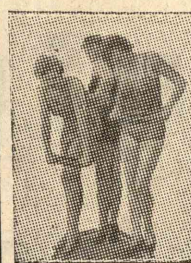
Haját, szakállát
„Glóriával”

a hajfestékek ki-
rányójével fesse.
Rögtön fest bar-
nára és feketére.
Garantáltan tar-
tos és ártalmat-
lan. Egy doboz
hajfestéket uta-
sítással és még 9 darab hasznos és szükséges
pipereccikkkel együtt **csak 345 leiert**
franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab pipereccikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lass ar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer fest és előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő festő. 5.) Egy drb.
Kátrány szappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantín a festett hajnak.
8.) Egy hajfestő álcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

**Beretva-
apparátus**

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasznos és szükséges
pipereccikkkel együtt
csak 165 leiert küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-szappant. —
3. Egy niclelezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfümi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölniviz. 9. Egy körömkefe.

Kövérséget

bármely testrészen köny-
nyen és diétazavarás nél-
kül távolíthatja el a „Dop-
pelroller”-rel való ötperces
naponkénti reggeli és esti
önmassageval. Egy appa-
rátus és még 9 drb. szük-
séges és hasznos pipere-
ccikkkel együtt csak **590**
lei, küldöm franko után-
vét mellett a következőket még: 1. Egy fi-
nom arcszappan. 2. Egy finom arctisztító
Solution zsíros vagy száraz arcnak. 3. Egy
finom nappali arckrém. 4. Egy finom éjjeli
arckrém. 5. Egy finom pudert. 6. Egy
L'origan Kölniviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy
finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolás-
ról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne” Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.

Tipografia UNION könyvnyomdája. Lugoj

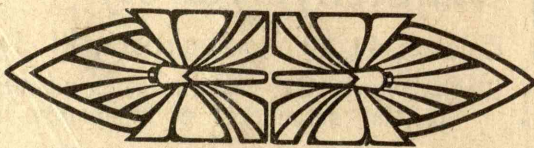
Junius 30-án

jelenik meg a

Nádassy Ernő

s z á m

Kérjük olvasóinkat, kísérik figyelemmel a junius 30-án megjelenő számunkat, mert ez a számunk a humor és a jókedv teljesen különálló száma lesz.

Junius 30-án

megjelenő lapunkban **Nádassy Ernő**, dalköltő és a jónevű színész és humorista egy teljes számra való anyagot bocsát rendelkezésünkre és ez a szám maga lesz a jókedv és a humor száma! Egy csomó novella, apróbb humoreszk, vers, tárcsa stb. teszi változatossá a Nádassy Ernő számot és egy teljes hétre való kacagtató olvasmányt talál benne az olvasó.